

Arrest

nr. 169 156 van 6 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 april 2014 tot afgifte van een inreisverbod. De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 165 900 van 14 april 2016 waarbij de debatten werden heropend en de partijen opgeroepen worden om te verschijnen ter terechtzitting op 28 april 2016 om 10 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 april 2014 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een inreisverbod.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Aan de heer:

naam: T. S.

voornaam: /

geboortedatum: [...] 1980

geboorteplaats: E.

nationaliteit: Armenië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volk toepassen², tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 01/04/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod. ~~Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op~~

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en of grond van volgende feiten:

M artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft reeds een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen op 29/03/2013, waaraan hij nooit gevolg gegeven heeft. Daarenboven bestaat een risico op onderduiken, daar hij geen officieel adres in België heeft.

Reden waarom hem een inreisverbod van 3 jaar wordt opgelegd.”

2. Over de ontvankelijkheid

Bij tussenarrest nr. 165 900 van 14 april 2016 werden de debatten heropend omdat in het inreisverbod sprake is van een duur van twee jaar, hetgeen erop zou neerkomen dat thans het bestreden inreisverbod van 1 april 2014 verstreken is.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan de vreemdeling slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) brengen als deze doet blijken van een benadeling of een belang.

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037) en moet verzoeker het bestaan van een belang aantonen (RvS 13 februari 2015, nr. 230.190). Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering, volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Verzoeker stelt ter zitting dat hij toch een belang behoudt na het verstrijken van het inreisverbod omdat hij nog steeds in België is en op zoek naar een legaal verblijf. Er wordt op gewezen dat het inreisverbod de grond vormt voor een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis zonder voorwerp werd verklaard. Verzoeker stelt dat hij dus nog steeds belang heeft. Verweerder stelt dat verzoeker geen enkel belang heeft nu de termijn is verstreken, dat de argumenten van verzoeker hypothetisch zijn en dat verzoeker enerzijds geen nadeel heeft ondervonden van het inreisverbod en anderzijds er geen voordeel kan gehaald worden uit een eventuele vernietiging ervan. Wat betreft het hangende beroep tegen de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis zonder voorwerp wordt verklaard, stelt verweerder dat op het ogenblik van de bestreden beslissing de gemachtigde terecht kon vaststellen dat verzoeker onder inreisverbod stond.

Het actueel karakter van het belang brengt met zich mee dat het belang voorhanden moet zijn op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift bij de Raad alsook op het ogenblik waarop de Raad uitspraak zal doen over het beroep, doch “dat het teloorgaan van bepaalde aspecten van het belang geen invloed heeft op de ontvankelijkheid van het beroep voor zover aannemelijk wordt gemaakt dat de vernietiging aan de verzoeker nog een concreet voordeel kan opleveren hetwelk, om het beroep niet te

laten verworden tot een *actio popularis*, meer moet zijn dan de genoegdoening verbonden met het horen onwettig verklaren van de bestreden beslissing (RvS 28 april 2003, nr. 118.682).” Indien men ervan uitgaat dat het inreisverbod thans verstreken is, kan *in casu* toch nog de actualiteit van het belang aangenomen worden nu indien het inreisverbod onwettig zou worden bevonden dit als gevolg zou hebben dat de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp wordt verklaard van 18 november 2014 en het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum, beslissingen waartegen eveneens een beroep hangende is bij de Raad onder het nummer 166 364, eveneens onwettig zouden moeten bevonden worden, nu deze uitsluitend steunen op het thans bestreden inreisverbod. Hieruit blijkt eveneens dat verzoeker – in tegenstelling tot wat verweerder stelt, wel een nadeel heeft ondervonden van de afgifte van het inreisverbod nu een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zonder voorwerp werd verklaard en een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven, gestoeld op het inreisverbod. De Raad kan enkel door onderzoek van de middelen vaststellen of de gemachtigde op wettige wijze is overgegaan tot de afgifte van het inreisverbod. Bovendien is het niet ondenkbaar dat als verzoeker een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zou indienen, de gemachtigde op grond van artikel 9bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet de nieuwe aanvraag onontvankelijk zou verklaren omwille van de reden dat de elementen die worden aangevoerd als buitengewone omstandigheden reeds werden ingeroepen bij een vorige aanvraag.

Bijkomend stelt de Raad vast dat in het thans bestreden inreisverbod eveneens sprake is van een duur van drie jaar, hetgeen tot gevolg heeft dat het inreisverbod een onduidelijke en tegenstrijdige aanduiding van duur heeft en dat het inreisverbod van 1 april 2014 ook niet verstreken zou kunnen zijn. In dat geval kan niet redelijkerwijs betwist worden dat verzoeker nog een belang heeft bij het aanvechten van het inreisverbod.

Het beroep is ontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Na een rechtstheoretische toelichting betreffende de door hem aangehaalde bepalingen en beginselen – en van de hoorplicht – verstrekt hij volgende toelichting bij het middel:

“In casu is de bestreden beslissing van 1.4.2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

INREISVERBOD OPGELEGD AAN VERZOEKER

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoeker.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar ‘omdat verzoeker niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot terugkeerverplichting gevolg heeft gegeven’. Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten gedateerd op 29.3.2013.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van Vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: “§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb. L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar.

Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd.

Om al deze redenen dien de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn uiteenzetting ter ondersteuning van het middel niet toelicht op welke wijze de bestreden beslissing het voornoemde rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel zou schenden.

In zoverre op zicht van de bewoordingen van het verzoekschrift al zou blijken dat verzoeker tevens de schending aanvoert van de hoorplicht, stelt de Raad vast dat bij de uiteenzetting van het enige middel geen enkele duiding wordt gegeven over de wijze waarop de bestreden beslissing de hoorplicht zou schenden.

Luidens artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift echter op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Nu uit verzoekers betoog niet kan worden afgeleid op welke wijze de voornoemde beginselen van behoorlijk bestuur door de bestreden beslissing zijn geschonden, dient te worden vastgesteld dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Zoals verzoeker aanstipt, is een administratieve beslissing afdoende gemotiveerd als de motivering duidelijk, juist en precies is.

Verzoeker stipt terecht aan dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb. L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23)

Verzoeker meent dat de duur van het inreisverbod in de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd. Hij wijst erop dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. In de bestreden beslissing wordt volgens verzoeker echter *quasi* automatisch een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn, zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Verweerder stelt in de nota met opmerkingen dat in de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd uiteengezet om welke redenen een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd en benadrukt daarbij dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 maart 2013. Hij stelt dat verzoeker een louter theoretisch betoog houdt en dat artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet nergens voorziet dat de gemachtigde steeds dient te motiveren waarom welke termijn wordt opgelegd bij het nemen van een inreisverbod en dat het volstaat dat blijkt dat rekening werd gehouden met de ter kennis gebrachte, specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen *in casu* niet ter discussie zou staan.

De Raad onderzoekt de motivering van de bestreden beslissing in het licht van de relevante wettelijke bepalingen, met name artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

In de bestreden beslissing wordt enerzijds vermeld “aan de heer : [...] wordt inreisverbod voor 2 jaar opgelegd”. Hierbij wordt geen enkel motief gegeven. Tegelijkertijd wordt met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, vermeld dat de termijn van het inreisverbod drie jaar is omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan. Daarbij wordt gepreciseerd dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 29 maart 2013 en dat daarenboven een risico op onderduiken bestaat, daar hij geen officieel adres in België heeft.

De Raad stelt met verzoeker vast dat het opleggen van een inreisverbod niet impliceert dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. Waar verweerder met verwijzing naar een arrest van de Raad stelt dat niet aanvullend moet worden gemotiveerd waarom voor een bepaalde termijn werd gekozen, wijst de Raad erop dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben, terwijl uit recente rechtspraak van de Raad van State volgt dat uit de motivering van de duur van een inreisverbod in het licht van artikel 74/11, § 1, **eerste lid** van de Vreemdelingenwet dient te blijken dat rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, minstens dat de Raad het motief voor het nemen van het inreisverbod zelf, met name het niet voldoen aan de terugkeerverplichting en alle gelijkaardige motieven die op hetzelfde neerkomen zoals “geen stappen ondernomen hebben om het grondgebied te verlaten”, niet kan beschouwen als een motief voor de duur (in die zin RvS 22 maart 2016, nrs. 234.225, 234.228, 234.229, 234.230, 234.231 en 234.233 cassatie). Ook de loutere vaststelling dat verzoeker geen officieel adres heeft in België waardoor een risico op onderduiken bestaat, betreft slechts een administratieve vaststelling en houdt geen verband met een in artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bedoelde specifieke omstandigheid van het geval (naar analogie met de vaststelling dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een louter administratieve vaststelling is (RvS 22 maart 2016, nrs. 234.225, 234.228, 234.229, 234.230, 234.231 en 234.233). Aan de voormelde vaststellingen wordt geen afbreuk gedaan door het feit dat verzoeker niet heeft uiteengezet welke specifieke omstandigheden in zijn hoofd niet in aanmerking zouden zijn genomen (in die zin eveneens RvS 22 maart 2016, nrs. 234.225, 234.228, 234.229, 234.230, 234.231 en 234.233). Waar verweerder in de nota stelt dat het volstaat dat blijkt dat rekening werd gehouden met de ter kennis gebrachte, specifieke omstandigheden van elk geval, hetgeen *in casu* niet ter discussie zou staan, kan de Raad niet volgen. In het administratief dossier kan de Raad immers enkel als overwegingen voorafgaand aan het nemen van het inreisverbod het volgende ontwaren: “pas d'O.P., pas d' IDE, pas d'adresse, décision: annexe 13 sexies 2 ans”. Hieruit blijkt dat de overwegingen om een inreisverbod van twee jaar te nemen, erin bestonden dat verzoeker geen adres heeft en enkele afkortingen. In de bestreden beslissing echter neemt de gemachtigde louter omwille van de administratieve vaststelling dat verzoeker geen officieel adres in België heeft en er een risico zou zijn op onderduiken een inreisverbod van 2 jaar of van 3 jaar. Bezwaarlijk kan dit beschouwd worden als het duidelijk en zorgvuldig en op afdoende wijze in overweging nemen van de specifieke omstandigheden van het geval. De Raad merkt ten overvloede op dat zelfs indien het huidige inreisverbod zou moeten beschouwd worden als een inreisverbod van twee jaar en niet van drie jaar, dit evenmin de gemachtigde ervan ontslaat op duidelijke, zorgvuldige en afdoende wijze de specifieke omstandigheden bij de duur in overweging te nemen, *quod non in casu*.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad een schending vast van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen in het licht van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, nu blijkt dat de bestreden beslissing niet afdoende en op een onzorgvuldige wijze werd gemotiveerd aangaande de duur van het inreisverbod.

Het middel is in de besproken mate gegrond.

Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Gezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet verder te worden onderzocht.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21

december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 1 april 2014 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES